

ἄματι συνδ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Χίος (Καρδάμ.) ἀμάτι Χίος (Καρδάμ. κ. ἄ.) ἄματις Χίος — Λεξ. Λάουνδ. Λεγρ. ἀμάτις Χίος ἄματες Ἴων. (Κάτω Παναγ.) ἄμαντι Χίος ἀμάντι Χίος ἄμαντις Χίος ἄμαντος Χίος (Δαφν. κ. ἄ.) ἄμοντι Χίος (Πυργ.) ἄμοντις Χίος (Νένητ.) ἄματι Χίος (Καρδάμ.) ἄμαντι Χίος (Βίκ.) ἄμόντι Χίος ἄμόντις Χίος ἄμότι Ἡπ. Μακεδ. (Γκριντ.) Μέγαρ. ἄμότ-τι Ἀπουλ. (Καλημ. Μαρτ.) ἄμόττιν Ἀπουλ. (Καλημ.) ἄμότ-τε Ἀπουλ. ἄμότ-τα Ἀπουλ. (Καλημ.) ἄμότ-ταν Ἀπουλ. ἄμότοι Λέσβ. ἄμότ Ἡπ. Καππ. (Φλογ.) ἄμότου Κάρπ. ἄτόμον Εὐβ. (Κύμ.) Ζάκ. Ἡπ. (Ἀρτ. Δρόβιαν. κ. ἄ.) Ἰθάκ. Ἴων. (Σμύρν.) Κάλυμν. Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Κεφαλλ. Κίμωλ. Κρήτ. Κύπρ. Λευκ. Μέγαρ. Μῆλ. Νάξ. (Ἀπύρανθ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Αἶγ. Βούρβουρ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Καλάμ. Λάστ. Μάν. Μεγαλόπ. κ. ἄ.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Οἶν. Χαλδ. κ. ἄ.) Σέρφ. Σίφν. Σύμ. Τῆλ. Τῆν. κ. ἄ. — Λεξ. Λάουνδ. ἄτόμους Λυκ. (Λιβύσσ.) Πελοπν. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἄτόμον Πελοπν. (Ἀργ. Βούρβουρ.) ἄτόμο Κύθν. ἄτόμος Ἡπ. Θήρ. Λευκ. Μακεδ. Πελοπν. (Αἶγ. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν.) Στερελλ. (Ἀρτοτ.) ἄτόμον Κρήτ. ἄτόμ Ἄνδρ. (Κόρθ.) Δαρδαν. Θράκ. (Αἶν. Ἐπιβάτ. Μάδυτ. Σαρεκκλ. Σηλυβρ.) Καππ. (Ἀξ. Ἀραβάν. Μισθ. Σίλατ. Φλογ.) Λέσβ. (Ἀγία Παρασκ.) Μακεδ. (Θεσσαλον. Καταφύγ. Μελέν.) Μῆλ. Μύκ. Πελοπν. (Οἶν.) Προπ. (Ἀρτάκ. Πάνορμ.) Σάμ. Στερελλ. (Ἀρτοτ. Αἰτωλ.) Σύμ. Τῆν. κ. ἄ. ἄτόμι Ἡπ. Σῦρ. ἄτόμι Θράκ. (Σαρεκκλ. κ. ἄ.) ἄτόν Καππ. (Ἀξ. Ἀραβάν. Μισθ. Σίλατ. Φλογ.) ἄτόν Καππ. (Ἀξ. Ἀραβάν. Μισθ. Σίλατ. Σινασσ. Φλογ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῶν συνδ. ἄμα καὶ ὅτι κατὰ τὸν Comparetti Saggi dialett. grec. Ital. merid. 99 καὶ ΣΨάλτην ἐν Ἀθηνᾶ 28 (1916) Λεξικογρ. Ἀρχ. 49. Ὁ καταβιβασμὸς τοῦ τόνου εἰς τὸ ἀμάτι ὀφείλεται εἰς τὴν ἐπίδρασιν τοῦ συνων. ὅτι. Τὸ ἄματις προσέλαβε τὸ σ κατὰ τὸ ὄντας. Πβ. καὶ τίποτε-τίποτις κττ. Ὁ τύπ. ἄματις κατὰ τὸ ὄντας. Διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ ἐρρίνου ἐν τῷ ἄμαντι-ἄμάντι πβ. ὅτε-ὄντες κττ. Περὶ τοῦ τύπ. ἄμοντι πβ. H Pernot ἐν Λαογρ. 7 (1923) 294. Ὁ τύπ. ἄμότι προήλθεν ἀπὸ τοῦ τύπ. ἄμότι. Τὸ ἄμότ-τα, δι' ὃ πβ. τὸ παρὰ Γερμ. ἄματα, ἴσως κατὰ τὸ ὄντα (ιδ. ὅταν). Τὸ ἄμότι προήλθεν ἀπὸ τοῦ ἄμότι. Τὸ ἄμότου ἀπὸ τοῦ ἄμότι κατὰ τὸ ἀφότου. Τὸ ἄτόμον διὰ μετάθ. γραμμάτων ἀπὸ τοῦ ἄμότου κατὰ ΣΨάλτην ἐνθ' ἄν. 51, κατὰ δὲ ΣΞανθοῦδ. ἐν Ἀθηνᾶ 26 (1914) Λεξικογρ. Ἀρχ. 185 ἐκ τοῦ συνδ. τὸ (ὅτε) καὶ τῆς ἄντων. μου. Τὸ ἄτόμο παρὰ τὸ ἄτόμον κατὰ τὸ μόνον (μόλις). Τὸ ἄτόμι ἐκ τοῦ ἄτόμ' κατὰ τὸ ἄματι ἢ διὰ μετάθ. γραμμάτων ἀπὸ τοῦ ἄμότι. Τὸ ἄτόμι ὀφείλεται πιθανῶς εἰς σύμφυρ. τῶν ἄτόμ' καὶ ἄμότι, κατὰ δὲ τὸν ΣΨάλτην ἐνθ' ἄν. 50 προήλθεν ἐκ τοῦ ἄτόμου καὶ ὅτι. Τὸ ἄτόν' ἀπὸ τοῦ ἄτόμ', τὸ δὲ ἄτόν' ἀπὸ τοῦ ἄτόν' δι' ἀποσιώπησιν τοῦ ν. Ὁ τύπ. ἄματις καὶ παρὰ Σομ., ὃ δὲ ἄτόμον καὶ μεσν.

1) Εὐθύς ὥς, μόλις σύνηθ. καὶ Καππ. (Σίλ.) Πόντ. (Οἶν. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἀματι-ν-ἔρτ' ὁ πατέρας, θὰ φάμε Σαρεκκλ. ἄτόμους σ' ἄκουσα, ἐσηκώθηκα Πελοπν. ἄτόμον ἤρτες, ἔφηνεν ἐκεῖνος Σύμ. ἄτόμον κ' εἶδα ἄτον, εἶπα πῶς ἀβοῦτος θ' ἀποθάν' (ἀβοῦτος = οὗτος) Χαλδ. ἄτόμον ἤρτεν, ἔφηνεν κι ὅλα Οἶν. ἄτόμον ἤρτα, πῆα Τῆλ. ἄτόμον κοπιᾶση ὁ χειμῶνας, θὰ μὲ χάσετε (κοπιᾶση = ἔλθη) Ἀπύρανθ. ἄτόμ' τοῦ πῆς, θὰ γίῃ Τῆν. Συνών. ἄμα Β 1, μόλις.

2) Πρὸ ὀλίγου Ἡπ. Μῆλ. Σίφν. Στερελλ. (Αἰτωλ.): ἄτόμ' ἤρθα Μῆλ. ἄτόμι ἔφηνε Ἡπ. 3) Ὅταν Ἄνδρ. (Κόρθ.) Ἀπουλ. (Καλημ. κ. ἄ.) Δαρδαν. Ἰθάκ. Καππ. Κέρκ.

Μέγαρ. Πελοπν. (Ἀργ. Καλάβρυτ. Μάν. Μεγαλόπ. κ. ἄ.): ἄτόμ' περάσαν σαράντα μέρες, ἀρχίν' σε τὸ κορίτ' καὶ πῆγαινε πάλι 'ς τὸ σχολεῖο (ἐκ παραμυθ.) Δαρδαν. ἄτόμον ἤρθε ὁ βασιλγᾶς, ἐτραντάχτηκε ὁ Μοργᾶς Ἀργ. 4) Ὅποτεν, ὁσάκις Κίμωλ.: ἄτόμον νὰ ῥχουνε ἄδῳ, ἤθε νὰ πηαίνωμε ἐκεῖ (ὁσάκις ἤρχοντο ἐνταῦθα, μετεβαίνομεν ἐκεῖ). 5) Ἐπειδὴ καί, ἀφοῦ λοιπὸν Ζάκ. Καππ. (Σινασσ. κ. ἄ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Χίος: ἄτόμον εἶν' εἶσι Κεφαλλ. ἄτόν' δὲν ξεύρεις τὸ πρᾶμα, τί τὸ λές; Σινασσ. || Ἀσμ.

Ἀματις σ' ὄρκον μὲ βάνεις, νὰ σοῦ τὸ μολογήσω, τῆς Μαρουδιᾶς εἶν' τὸ μνημεῖο, ὅπου καλὰ σ' ἠγάπα Χίος

Ἀφ' τῇ ψυχῇ σου 'ς τὸν Θεὸν νὰ μοῦ τὸ μολογήσης.

— Ἀμαντις 'ς ὄρκον μ' ἔβανες, νὰ σοῦ το μολογήσω

αὐτόθ. β) Λοιπὸν, ἐπομένως Χίος (Δαφν. κ. ἄ.): Δέ μου κάνεις ὅτι σοῦ λέγω; Ἀμάτι κ' ἐγὼ δὲ σ' ἀγαπῶ Χίος Δέ μου δίνεις τόσα; Ἀμάτι δὲ σου κάμνω κ' ἐγὼ τῇ δουλειᾷ αὐτόθ. Συνών. ἀφοῦ. 6) Ἐναντιωματικῶς, ἐνθ' ἄν καὶ Στερελλ. (Ἀρτοτ.): ἄτόμ' τὸν ἡῦρα, δὲν ἔκανα τίποτα.

ἀμάτσιαστος ἐπίθ. ἀνομμάτσιαστος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀμάτσιαστος σύνηθ. ἀμάτσιαστος Πόντ. (Τραπ.) ἀμάτσιαστος Κρήτ. ἀμάτσιαστος πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ματσιαστός < ματίζω.

Ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἔχει ἐπηρεασθῇ ἀπὸ βάσκανον ὀφθαλμόν, δὲν ἔχει προσβληθῇ ὑπὸ βασκανίας, ἀβάσκαντος ἐνθ' ἄν.: Ἀμάτσιαστο νὰ 'ναι τὸ παιδί, Θεέ μου! πολλαχ. Τὸ παιδί, δόξα σοι ὁ Θεός, γοῦς ἀτώρα ἀνομμάτσιαστον ἐν' (γοῦς ἀτώρα = ἔως τῶρα) Πόντ. Συνών. ἀβάσκαντος, ἀντίθ. ματσιασμένος (ιδ. ματίζω).

ἀμάτιστος ἐπίθ. Ἄνδρ. Κεφαλλ. Κρήτ. κ. ἄ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ματιστός < ματίζω.

Ὁ μὴ συγκεκολλημένος, ἐπὶ μεταλλίνων ἀγγείων καὶ ξυλίνων ἐργαλείων κττ. ἐνθ' ἄν.: Ὁ μάστορας ἄφησε ἀμάτιστο τὸ ξύλο-τὸ τραπέζι Κεφαλλ. Ἐχω ἀμάτιστο τὸ ἀλέτρι αὐτόθ.

ἄματος ἐπίθ. Θράκ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ οὐς. μάτι.

Ὁ ἐστερημένος ὀφθαλμῶν, τυφλός. Συνών. ἀόματος.

ἀμάτος ὁ, Θράκ. (Στέρν.) ἄματος Μεγίστ.

Ἀγνώστου ἐτύμου.

1) Ἀλοιφὴ παρασκευαζομένη ἐξ ἀσβέστου, ψῶν, ἐλαίου καὶ βάμβακος, διὰ τῆς ὁποίας χρίονται τὰ ρήγματα τῶν πηλίνων ἀγγείων Μεγίστ. 2) Μειγμα παρασκευαζόμενον δι' ἀσβέστου καὶ τριμμάτων κεράμων Θράκ. (Στέρν.) Συνών. κορασάνι.

ἀματσάριστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπίθ. *ματσαριστός < ματσαρίζω.

Ὁ μὴ ὑποστὰς τραύματα, ἀμωλώπιστος.

ἀματσόλιστα ἐπίρρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀματσόλιστος.

